

אין כמו חודש מאי העליו לגילוי סודות מן המיטבה: אחד הדברים המשיע שעים ביותר לכתב לענייני בידור ואמר נות' הוא: ה"קומניקט".

זהו מינשר מיוחד, המודפס בדרך כלל בסטנסיל, ומבשר מפי הפירסומאי, איש יחסי-הציבור או מתנדב, שיש לו אינטרס בעניין, מה עומד להציג מוסד זה או אחר. בתאיטרונים הגדולים, כיאה למוסדות רציניים, חסרי חוש-הומור, זה הוא לעתים קרובות מאמר יבש למדי. הוא מכיל את שם המחזה, המתרגם, הבמאי והמשתתפים, ומספר בשפה לקונית את תוכן הבעיה הנישגבה שהמחזה מעלה. כמובן שלקראת ההצגה הזו, מפנה מבקר-התיאטרון את הערב המיועד ברוב כבוד, בלי חיוך, עם קצת ספק ועם אנחה כבדה (דווקא באותו ערב יש המלאך בטלויזיה).

אבל ישנם גם אורות בחשיכת השיגרה. למשל: חוזר של איש יחסי-ציבור צעיר ורענן, המתחיל בזו הלשון: "רשום פגרא בתיאטרון תפוחון, אך, אוי לאותה פגרא" (כאן באה תשלוכת עליוה של תוכניות התיאטרון התוססות לעשר העונות הבאות וכמובן שהתיאטרון שומר לעצמו את הזכות לערוך שינויים בתוכנית).

ישנו גם ה"קומניקט" ברוח החברה, ובתיקוה שהקורא יהיה במצב-הרוח השר' בב. זה עתה הגיע קומניקט המפציץ בר ידיעות על מיסטר שפיץ. ולידיעת כל המעוניינים, "מה קרה למיסטר שפיץ": זוהי הפארה המקורית הראשונה על ברי מותינו.

הנה כמה פנינים מתוכו (הזכויות על עיצוב הדמויות שמורות למאיר ינאי, מחי בר המחזה):

סבא שפיץ: בעוד שחבריו הלכו לבר נות ולהיבנות, הצטרף הוא ל"חברה טראסק" של אותם ימים. שובבים גדולים. עד היום שמורים עימו הצילינדר של קייצמן, השרביט של טוסקניני, והמספרי ריים שחזקו את הסרט בפתיחת נמל תל-אביב. כולם אביזרים נאים, שנגנבו על-ידו תוך מעשי קונדס והתרומומות הנפש.

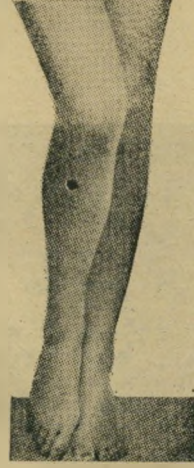
ישראל: ישראל צמרת, קצין מילואים בצה"ל ואזרח מכובד, נקלט לחיקה של שחקנית צעירה. מאן ואילך מתהפך עליו עולמו והוא מסתבך בשרשרת בלתי פוסקת של מצבים שלא היו מביישים את בוקציו, אילו חי מחבר הדקאמרון במדינת ישראל...

שרה צמרת: מכונה איזודורה, התי חילה גם היא טובה ויפה. היתה חבלנית, מלכת הדבש וטופרנו במקהלת הקיבוצים עד... שנתמוטט חיי המשפחה. מאז לא מצאה מנוחה ובוטף לנגינה על כינור החלה להתעניין גם בספיריטואליזם, ואוי לאותה בנשה — להסתבך במעשי אהבהבים עם החתן של בתה.

שימחה: בתם, בת טובים עם רישורש בלב, למדה בקונסרבטוריה בטהובן, אבל אינה יודעת לטגן חביתה בלי לשרוף חצי מיטבה.

אמנון כהן: הוא הבחור של הבת שימחה... ושמו שמייס, גם מחזר ומתחזר

נואת דן בן-אנווי ונתיבה בן-יהודה

נר-קבר! ביטוי לזירוז או קריאה להפסיק פעולה מציקה, מטרידה וכד'. "נויכבר! מספיק עם הדיבורים האלה!" * "נויכבר! כמה זמן לוקח לך להתפשט?!"

אדם הוא לא מעץ ביטוי הבא להצדיק ולתרוץ את חולשותיו של אדם ואת התמכרותו ליצריו. א: "נסיעות 6 לירות — אני מבין, ארוחת ערב — 15 ל"י — זה בסדר. מלון 25 ל"י" מתקבל על הדעת. אבל מה זה 50 ל"י, שוונות?!" ב: "תראה, אדם הוא לא מעץ."

קלסה ש' רמה גבוהה בטיב, בהופעה חיצונית, באופי, בלבוש. "בחורה יפה, אבל אין לה קלסה." * "זה לא עניין של כסף, בשביל מכונית כזאת הייתי משלם כל מחיר. תראה מה זה קלסה!" * "אז מה יש אם אין לו קלסה? מי אומר שליושב ראש הכנסת מוכרחה להיות קלסה?!"

ג'לה ש' מופע בכורה, או מופע חגיגי, מיוחד, המהווה בדרך אגב גם הזדמנות להיראות במיטב הבגדים והתכשיטים. "אני לא יכולה להופיע לשתי גלות באותה שימלה!" * "אולי לא יראו בפרימירות. או שמזמינים אותי לגלה, או שאני בכלל לא הולכת לתיאטרון."

קן ש' בית תנועת-הנוער, בעיקר בפי אנשי "השומר הצעיר". "יורם העביר פעולה נהדרת בקן שלנו." * "אני מכיר אותה עוד מהקן. היינו באותה שיכבה."

פס-פס-פס! (1) קול עידוד והמרצה, ה' מושמע לילד העומד להטיל את מימיו ומשתהה, או בשעת הטילו את מימיו. "פס-פס-פס! נו, אולי תגמור כבר, קוקי?" (2) קריאה לחתול. "פס-פס-פס! בואו לאכו-ול! מיצי, תעזוב את פופסה!" (3) קול המציין התפעלות והשתאות. "פס-פס-פס! זה מלולה בר, הא?!"

עבר לסדר היום לא התחשב, לא הגיב, המשיך בשלו כאילו לא קרה דבר. "אמרתי לו לפני כולם שהוא שקרן ורמאי. והוא פשוט עבר לסדר היום." * "מה אתה חושב עשו? נופו בשני קצינים בכירים, בלי לפרי סם את השמות שלהם, ועברו לסדר היום."

פליפר מישחק בכדור, לשחקן יחיד. הכדור מתרוצץ על לוח שולחן ללא מגעיד, ואילו השחקן מפעיל בשתי ידיו מחבטים המרחיקים את הכדור מן השער. "נמאס לי לשחק פליפרים. בוא נשחק סנוקר."

דרדלה/דרדלה ת' חלוש, קטן, עלוב-נפש. "תראה את הדרדלה הזה — לא תיתן בש" בילו גרוש. אבל כמו שאתה רואה אותו, הוא אלוף בקרטה וג'ודו."

"נו, כבר! אני לא יכולה להתאפק יותר!"

כמו שתי טיפות מים

אופס! כא לי גרפיץ

מדור זה הוא תוספת למדור המפורסם שדן בן-אנווי ונתיבה בן-יהודה. הקוראים מוזמנים לשלוח למערכת מלים וכיטוויים משהם.

אהוד מנור. אצלו הקולנוע של שנות ה-30 זה ממש בדם. הוא חי את הדברים היאלה. לכן הוא ישב ותירגם לעברית את כל אותם שירים ישנים שהוא משמיע ברדיו, בכל מיני תוכניות מחצי הבוקר עד אמצע הלילה.

הדברים האלה הם גם בדם של צדוק (צדי") צרפתי. גם הוא חי את היופי, ההדר, ה"שיק" והחושניות של תקופה מופלאה בתולדות המאה ה-20. טבעי, אי פוא, היה אותו שיתוף-פעולה בין השנים. לעשות ביחד תוכנית שתהיה מוקדשת ל"שירים, דיאלוגים וגיזונים משנות ה-30.

את הדיאלוגים המליציים והפתטיים לקי-הו מהתירגומים של ירושלים-סגל-תל-אביב מלפני 40 שנה, וכך, כאשר חיפש בני אמדורסקי (כמפיק) תוכנית נחמדה בשביל ג'וזי כץ, הצטרף ישראל גוריון (אולי מתוך הרגל), ויחד הקימו את "הטוב, הרע והנערה", ולתוכנית של אהוד וצדי באה הישועה.

מה שעשו כל החמישה יחד עם המעבד המוסיקלי, אלכס וייס (רק כלים קלאסיים: פסנתר, תופים ובס) זה תענוג לעיניים ול-אוזניים. התירגומים של אהוד מנור הם שוטפים, קלילים, חביבים ובעיקר — שומר רים על "צביון התקופה"; ההעמדה של צדי צרפתי ממש יושבת על התקופה. הכל העתק ברור, חיקוי מצטיין למה שעשו מי וסט ואנשי-השרירים שלה; כיצד אסתר וליאמס וריקארדו מונטאלבן שרו ושיחקו בבחו של נפטון, ואיך ג'ינג'ר רור ג'רס ופרד אסטייר רקדו וקיפצו ועשו "סטפס" משגעים.

וזה מה שכל כך טוב; שהחיקוי הוא חקוי, בלי יומרנות, להחיות את התקופה. בלי רצון להראות "איך זה היה פעם" אלא פשוט לשחק בקיטש, בקיטש אורגינלי, מדבש, שאם לא אמר דורסקי-גוריון-וכך ספק אם היה מוצלח כל-כך.

אמדורסקי הוא תמיד הטיפוס של הגבר החזק, גוריון הוא הטיפוס של הרומנטי טיקן הנצחי, עם מימיקה נפלאה ועיתוי מצויין, וג'וזי כץ זו, מחייכת ומעכסת, מנפנפת ביד ומגלגלה בעיניים, שפשוט קשה להבין איפה התחבאה עד היום.

אה, אסור לשכוח כמה נעימות מקוריות, ערבות, שחיבר שמוליק קראוס, ואת הי תפאורה הרועשת והגועשת של התורכיו והסגול והצהוב והוורוד של בנצי מוניץ, והכל על רקע קשת צבעונית, היורדת בעננים כחולים ונוצצים, ששירטט אריק סמית.

יש בתוכנית הכל בכל. סינמה-בלש: קאובויים, טרוץ, גאנגסטרים, ואלסים ו"אופרטות ושחור לך חלום קטן, בייבי קר בחוץ, בייבי פאיס, נער הטבע והרבה גרשווין ואל ג'ולסון וקול פורטר ועוד הרבה הרבה.

נאמר ששנות היינו היפות ביותר הן אלה שהיו — אבל האם באמת לא היו אלו צלילים מתוקים יותר?

תקליטים

ג'ז ניושן

בנוסורת נעושת

פאפא ג'ון — כינור מחושמל וקולות, גראנט 1003. פאפא ג'ון הוא בלי ספק כנר מלא מרץ, חושיקצב מעולה, צליל מיוחד במינו, ו"דביקות מדביקה, המאפיינת נגנים כושיים רבים המפורטים בכליהם בעצם נשמתם, ומהיום בו ראו אור עולם.

לכן הם עולים בכנותם ובחיוניותם על כל האמנים שרכשו ידע בבית-ספר, ועל הי מוכשרים שבבעלי-המקצוע. הנגנים שבחי רו ללמוד מוסיקה כדת וכדין.

יש מידה רבה של מרץ, כוח פנימי וצבע טיפוסי של נעימות הלבנו המסורתיות (ביי ניהן סט. לואיס בלוז) המוקלטות בתק ליש זה. אלא שהכל נושא אופי מובהק של ג'ז מסורתי, שהיה אופייני מאד לי שנות השלושים ונשמע היום מיושן, ו"אפילו משעמם, למי שאינו משוגע אחרי ג'ז מסוג זה. תקליט לאספנים.

הדדית עליידי האמא החותנת... פוי? בארץ ישראל???

בידור

שנות חיינו היפים ביותר

תיאטרון "בדים" מצוי: "הטוב, הרע והנערה", שעשוע מוסיקלי בשתי מערכות, ג'וזי כץ, בני אמי דורסקי, ישראל גוריון, בלווי אלכס וייס ולהקתו.

הנוסטלגיה אוכלת אותנו. כל פעם ש"מוכירים לנו את מרלן דיטריך וגרטה גארי בו, את בטי גרייבל ולנה טורנר — אנחנו מייד מתמוגגים וזוכרים איך אחרים נזכ" רים באותם ימי-זוהר אולימפיים של הור ליווד בשנות ה-30.

הנוסטלגיה אוכלת אותנו, אבל בעיקר היא אוכלת את הפיזומוני-שדרן-מתרגם

אמדורסקי, כ"ץ וגוריון מרלן דיטריך וגרטה גארבו